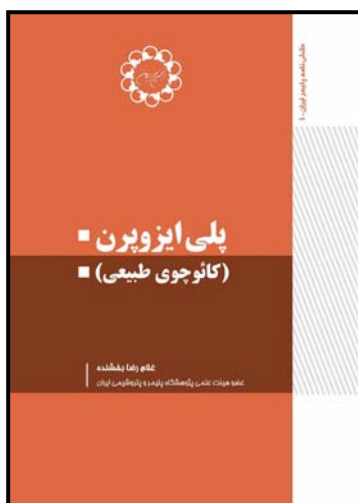

پلی ایزوپون

پلی ایزوپون یا کائوچوی طبیعی جزء اولین پلیمرهای شناخته شده است؛ بدون شک به عنوان نخستین لاستیک با منشأ گیاهی است که بشر از دیر باز بدون آگاهی از ماهیت شیمیایی آن، از آن استفاده کرده است. از زمان شناخت تایر، تولید و مصرف این ماده به سرعت رو به فزونی گذاشت به طوری که در دوره جنگ جهانی دوم کمبود آن به شدت احساس شد. دانشمندان و صنعتگران نیز بر تلاش‌های خود برای ساخت

لاستیک‌های مصنوعی افزودند. تا آن دوره این لاستیک به عنوان تنها لاستیک مصرفی محسوب می‌شد اما امروزه نیز با گذشت بیش از ۶۰ سال علی‌رغم افزایش تولید جهانی، این محصول بیش از $\frac{1}{3}$ مصرف لاستیک دنیا را به خود اختصاص داده است، افزون بر آن به علت عدم جوابگویی به نیاز مصرف لاستیک به طور سنتزی نیز تولید شده است.

این محصول به طور لاتکس، جامد و با گونه‌های بسیار متعدد بر حسب نوع مصرف در اختیار تولید کنندگان محصولات لاستیکی قرار می‌گیرد. این لاستیک در زمره لاستیک‌های با مصارف عام به طور عمده برای ساخت تایر هواپیما، خودروهای سنگین، صنعتی و عمومی، قطعات صنایع حمل و نقل، کشاورزی، خانگی، هوایی، نظامی و ... استفاده می‌شود.

مؤلف: دکتر غلامرضا بخشنده

تاریخ انتشار: تابستان ۱۳۸۴